

GIEDRIUS ALKAUSKAS „Giesmė apie Didįjį Ratą“

Raštas

Gerdamas vandenį, užmirštu troškulio patenkinimą,
bet galvoju apie būsimą troškulį.

VYTAUTAS MAČERNIS

□■□

Švęsti Lietuvos medžiai nejautę nuogalio:
Rausvasai žiemos lapas sulaukdavęs žalio.

ANTANAS BARANAUSKAS

□■□

Bet dušia wifádu iaunifiti ir gražibi ľawimp ážuturedama
ir iey kádu ing fenátwy truputi ľeydźiafi
tuoiaus gal atfinauint ir iauniften ľáwo fugrižt.

KONSTANTINAS SIRVYDAS

Giesmė

Iškeliausiu, kai nueisiu...
Syvai įsiūbuoja vaisių,
Ištrina naktis naktis,
Drignei kelią liūtis taiso –
Ta, kur lijo, nebelis.

Mirsiu – reiškia, šiandien gyvas...
Vaisius tik apsunksta syvais,
Dengiasi diena diena,
Tarsi žvyną dengtų žvynas –
Ji viena, bet ne viena.

Kai užaugsiu, atjaunėsiu...
Krytis mėgsta kelią tiesų,
Bangos sklinda ratilais,
Karštis, jei atstoja vėsą,
Plečiasi abiem galais.

Tiėsiu ranką – gausiu ranką,
Taip akivaras atanka
Sujauktim iš sietuvos,
Taip atliepia krantas bangą
Dūlančiu balsu uolos.

Mesiu koją – vysis koja,
Vilkas žaizdą išalsuoja,
Įsiplieskia pelenai,
Aklinai atauga gojus,
Jeigu iškirstas plynai.

Veda nuouolė į dugną,
Smūgis atgaivina būgną,
Negandos – ilgas šviesas,
Tik prieš baigtį purios duknos –
Speigas artina Rasas.

Rytą nebelauksiu ryto...
Sveiką gydalas nugydo,
Lūžiai tiesina ašis,
Vėl nutiks, kas pramanyta –
Kam nušvito, tam prašvis.

Šviesos – kelias į aklumą,
Tykiai tanksta, garsiai gruma,
Daug į rytus – vakarai,
Išveši nukežę krūmai,
Sklaido negandas kerai.

Griūna – padidėja plotas,
Krūmas žemas, nes šakotas,
O per daug saldus – kartus,
Kas šiauriausiai atsistotų,
Visos kryptys į pietus.

Pražydės tik tai, kas vysta,
Vėl suskeldės karalystė,
Vardas kyla iš raidės,
Akmeniui ne žemėn lysti,
Jei nuvyto – pražydės.

Kas pranyksta – neprapuola,
Į bangas suyra volas,
Virpa siela neramia,
Meilė – nutašytas kuolas,
Duria, jungia su žeme.